Quaresma - Tercer diumenge

Per LlorencP el dl., 06/03/2023 - 11:30

Ex 17,3-7
Rm 5,1-2.5-8
Jn 4,5-42

Avui la litúrgia ens proposa un dels textos rics i plens de detalls de l'Evangeli. Ens podríem fixar en moltes coses, però potser podem centrar l'atenció en la reacció de la dona davant Jesús.

Primer veiem els dubtes i sospites de la samaritana envers Jesús, un home jueu desconegut que li parla amb tota familiaritat, tanta que la desconcerta… I és que Jesús parla i es relaciona així, amb tota naturalitat, amb cadascun de nosaltres! I ens descol·loca si entrem en diàleg amb ell. A ella la descol·loca quan Jesús li parla d'una font d'aigua que és per sempre. Perquè ella té set, sap el que és tenir set, i Jesús sobtadament li parla d'una font que raja per sempre un aigua fresca i viva…

Us convido a que cadascú de nosaltres vegi com està realment davant Jesús, quins són els meus escepticismes, els meus desenganys, que em fan estar a la defensiva…

En segon lloc, veiem com aquella dona se'n va corrent cap a la seva gent i deixa abandonat el cubell, que li servia per truere aigua del pou. Signe discret, però fort ,de l'evangelista Joan, que, un cop ha trobat Jesús, ja no hi ha pous, ni corrioles, ni cubells que valguin,: un cop s'ha descobert la font d'aigua viva i veritable, és allà on es ve a buscar. La resta ja queda oblidada…

Em puc preguntar jo com estic de set, de set veritable, de set de la vida veritable, plena, fresca i bona… i potser descobriré, com la bona samaritana, que ja no es tracta de pensar com anar a buscar-la a cabassos, aquesta vida, sinó de donar-la i compartir-la i fer de la pròpia vida, font de vida per alss altres també… Ja ho deia Jesús també avui…: "*l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell* "

I en tercer lloc, veiem la dona com, quan parla als seus conciutadans, els diu, per dues vegades: "*M'ha dit tot el que he fet*"... Sí, sembla que, quan un deixa entrar Jesús a la pròpia vida, veu que en realitat Jesús ja hi era, i que coneix, estima i posa pau i perdó a cada racó del nostre cor. Si bé és cert, que Jesús en el seu diàleg amb la samaritana, va voler que ella posés veritat en la seva vida,. això no va ser perquè se sentís jutjada, sinó estimada des de la seva veritat més profunda. Jesús coneix i reconcilia cada racó del nostre cor… i això és el que va moure tan fortament la dona…

Em puc preguntar també jo, cadascú de nosaltres: m'atreveixo a deixar que Jesús posi veritat a la meva vida, també a les parts menys lluminoses?

Estic disposat a acceptar la gran paradoxa que on hi ha foscor, als recons, que sovint tinc com amagats del meu cor, Jesús vol posar veritat i pau, reconciliació i perdó, impuls per recomençar?

Potser aquesta Quaresma pot ser un temps per posar davant el Senyor també la veritat del meu cor, i deixar que Ell l'il·lumini i posi la seva aigua nova en ell…

ETIQUETES
AIGUA VERITAT EL SENTIT DE LA VIDA.